

История безъ заглавие

приключения и случки.

Нѣколко нощи подредъ валѣ, и Мичкината майка не идва. Това изплаши Мичка. Побоя се, да не се е случило нѣщо лошо съ нея. Съседитѣ имаха зло куче, което не търпѣше котки. Но следъ седмица Мичка чу гласа на майка си. Тя бързо се покачи на покрива. Тамъ завари и нея, и дѣда си Панча, щастливо усмихнати. Радостта на Мичка бѣше голѣма. Тя се зарадва още повече, когато дѣдо ѝ ѝ подаде две мишлета, които ѝ бѣше донесълъ подаръкъ.

— Хапни си дѣдовото, па ни разкажи пакъ нѣщо весело! Ние съ майка ти не можемъ да забравимъ онова, което ни разправи за Генча. Колко пѣти сме се смѣли, като ни дойде на умъ за него, и на колко котки сме го разказали! Само азъ съмъ го разказалъ баремъ на двадесетъ. Особено мал-

китѣ котенца на съседката Върба. Тѣ току се примъкнатъ у насъ и почнатъ да ме молятъ: „Разкажи ни, дѣдо Панчо, разкажи ни пакъ онова, смѣшното!“. Азъ разправямъ, повтарямъ, ала тѣ насищатъ ли се! Отидатъ си и следъ малко, ето ги пакъ. Отзарана имъ викамъ. Омръзна ми да ви разказвамъ все едно и сѣщо нѣщо, ами я седнете да чуете една случка съ мене на младини. Единъ часъ време имъ разказахъ, и пакъ сѣ отидоха недоволни.

— Дѣдо, разкажи я и на мене!
— замоли се Мичка.

— Охъ, дѣдовото, азъ мислѣхъ, че пакъ ти ще ни разкажешъ нѣщо и ни развеселишъ.

— Че какво да ви разкажа — заоправдава се Мичка. — Децата сега сѣ въ ваканция за Великдень.

— Е тогава е мой редъ. Пъкъ